

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0

0

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

Tre Smukke Viser.

En Kjærlighedsviser.

(Forfattet af Gjest Baardsen.)

Mel. Splivet er en fornøielig Stand.

Jeg beiled engang til en Pige saa skøn,
Hun var mig saa god og hun hørte min Bøn,
Vi loved' gjensidig med Haand og med Mund
Hinanden at elske til sildigste Stund.

Da blev jeg glad udi Hjerte og Hu,
De salige Timer jeg mindes endnu;
Skjont Aar er henrundne i Evighedsstrøm,
Dg jeg er opbaagnet af yndige Drøm.

V box 12:331

Hun var midt i Livets dets fagreste Vaar,
Der nylig indtraadt i sit attende Aar,
Saa blid som en Engel, saa frisk som en Hind,
Med Roser og Liljer paa blomstrende Kind.
Som venlige Stjerner paa Himmelen blaa,
Saa var hendes Dine, naar til mig hun saa.
I Ord og i Tale, i hvert hendes Blit
Forfikring jeg om hendes Kjærlighed fik.

Ja, elskede Tina, da var du saa hulb,
Dit Hjerter var rent som det lutrede Guld,
Da var du saa kjærlig, saa om og saa tro;
Kun Døden, du sagde, kan stille os To.

Dg naar ved din Side saa ofte jeg sad,
Dg Timerne svandt saa fornøiet og glad,
Henrevet af Kjærligheds tryllende Magt
Fornøiet vi knyttet vor Kjærligheds Pagt.

Naar Skjæbnen da skilte os ad mangen Gang,
Dg Skilsmisfen stundom blev temmelig lang,
Jeg ønsked mig Binger at flyde igjen,
Tilbage til dig, min bedrøvede Ven.

Da var du som enlige Fugl paa en Kvist,
Som sorgende Due, sin Mage har mist,
Dit elskede Hjerter forglemte mig ei,
Hvor langt jeg var fjernet paa viltsomme Bei.

Nu gaar jeg mismodig, bebragen og glemt.
Mit Sind og min Harpe vemodig er stemt,
Mindst havde jeg ventet mig saadant af dig,
Dog aldrig, nei aldrig, du glemmes af mig.

Men Alting forandres ved Tid og ved Aar,
Dg Kjærlighed kjølnes, og Skjønhed forgaar;
Men dybt i mit Hjerter jeg soler et Saar,
Som næppe kan læges ved Tid og ved Aar.

Men jeg din Utroskab tilgive dig vil,
Forsjort er du bleven af andre dertil.
Du hørte Bagvasselsens Tunge saa slem,
Dg du var da svag nok at agte paa dem.

Farvel, o Farvel, usorglemmelige Ven,
Vi skilles maa her, men vi findes igjen.
Vi samles hist oppe i Evigheds Land,
Hvor Falskhed og Løgn mer os skade ei kan.

Sebastopols Fald.

En Vise vil jeg yde for hver Kriger i vort Nord,
Som holde vil den Ed, som han Land og Konge svor,
Thi Gud selv gav os Magt,
At vi stedse ta'r i Agt
De vanskelige Pligter, som os Loven har paalagt,
Vi ei forsagte staa
Men ligne vore Fædre for Seiren at opnaa.

Canrobert han sagde til Stockholms Hof de Ord:
Fred er nu ikke længer at vente paa vor Jord!
Hver Mand nu kjæmpe maa
For Friheden at staa,
At Russens Reberhorder ei sin Fremgang have maa,
Enhver maa holde Stand
Dg staa til sidste Mand;
Det gjaelder jo vor Konge og vort kjære Fædreland!

Ja, Keiser Nicolaus, hvorfor holdt du ei dit Ord,
Som heitideligt du svor ved det kostelige Bord?
Du med Ild og Sværd i Haand
Vilde herje Norges Land,
Indkvartere dine Tropper udi Staden Christian;
Men Herrens Time, sem,
Du spottede, den sem,
Da hjalp dig ei dit Magtsprog og ei din Keiserdom.

Det gaar mig ei af Minde udi Verdens vide Kreds,
Sebastopols Fald atten hundred og femhalvtreds!
Saadan Torden er ei hørt
Eller nogenfinde spurgt
Siden Krudt og Kanonerne i Verden blev indfert.
Dg Himmelen den stod
Indhyllt i Reg og Blod,
Da mod Sebastopols Mure vi styred vor Fod.

Der Kloffen syv var slagen, og Matten fulgte paa,
Da slug begyndte Bomberne saa truende at gaa.
Krigsskibe tændtes an,
Stod i Luer og i Brand,
Den russiske Flaade laa ved Sebastopols Strand.
Dg Ilben greb om sig
Udi Flaaden idelig,
Bed dens Skin saa man klart den forfærdelige Krig.
Det gaar mig ei af Minde den forfærdelige Dag,
Da vi stormede Sebastopol og havde vor Sag,

Gen'ral Simson rykked frem
Dg slog med Fynd og Klem,
Dg Tyrken gjorde Flanke ved høire Fløi af dem.
Vi stormede hjætt paa,
Det uophørligt maatte gaa,
Taarnet Malakoff at tage det var da vor Attraa.

Sex Gange vi stormede mod Fiendens stærke Ild,
Men den syvende Gang var der ikke mere Tivul,
Vi Malakoff besteg
Dg saa Forterne derved,
Gen'ral Simson rykked frem gennem Sebastropols Rhed.
Med forenet Magt
Fik vi Staden underlagt,
Paa de sydligste Forter vi udstillede vor Bagt.

Hver Legion af Hæren og hver en enkelt Mand,
Saavel af den lave som høiere Officerstand,
Opfyldte Pligten med
Ihærdig Tapperhed,
Dg aldrig vil vi indgaa paa en Ufredagtighed.
Kom Norge og Sverrig
Med Rusjen i Krig,
Det hjalp ei om i millionvis han viste sig.

Den første Kjærlighed.

Jeg saa i Øster og jeg saa i Vester,
Jeg saa i Sønder og jeg saa i Nord;
Jeg saa saamange smukke Piger dansse,
Men aldrig saa jeg den, jeg saa issør.
Den første Kjærlighed er dog den bedste,
Bist aldrig jeg forglemmer dig, min Ven.

Dg kan jeg ikke til min Kjærest komme,
Dg hverken ridend' eller gaende,
Saa vil jeg blive til det bliver Sommer,
Saa vil jeg seile over Bølgen blaa.
Den første Kjærlighed er dog den bedste,
Bist aldrig jeg forglemmer dig, min Ven.